

LÁ THƯ MỤC VỤ

Những người ở lứa tuổi từ 50 trở lên chắc đều nhớ được chủ hôn đến nhà mời đi dự đám cưới của con họ. Ngày nay, người ta đã quen gọi thiệp mời đám cưới qua bưu điện, nhưng đại đa số vẫn giữ thói quen cầm thiệp đến tận nhà mời. Thói quen này phát xuất từ nếp sống làng quê hàng ngàn năm. Xưa kia, chỉ khi nào không thể sống được ở làng quê mình, người ta mới phải rời quê cha đất tổ, đi lập nghiệp ở phương xa hay đi tha phương cầu thực. Do đó, gia đình họ hàng thường quây quần bên nhau trong lũy tre làng. Mỗi khi có tiệc tùng giỗ chạp dĩ nhiên là họ hàng thân thích, hàng xóm láng giềng, đều mời nhau tới dự. Nhưng vì ở quây quần bên nhau nên cũng sinh ra lắm chuyện ganh đua, hơn thua nhau, hay thói trọng mặt mũi. Từ đó mới có những câu tục ngữ như “Một miếng giữa làng hơn một sàng xó bếp”. Phải có vai vế thì mới được làng mời ăn cỗ dù cỗ làng nhiều khi chả có bao nhiêu nhưng vinh dự thì lớn lao lắm. Vì thế, được ngồi ăn cỗ giữa hàng vị vọng trong làng là ao ước của bao người thấp cổ bé miệng, nên ai cũng phải cố mua một chức tước nào đó để có một chỗ ngồi giữa làng. Hay câu khác “Lời chào cao hơn mâm cỗ”. Hàng xóm láng giềng tổ chức tiệc khao lên chức hay tiệc cưới cho con mà không mời mình dự thì họ chẳng coi mình ra gì. Không phải mình thêm miếng ăn, nhưng vì họ không coi trọng mình nên không mời. Mà như thế thì dĩ nhiên chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn nhau nữa.

Thế mà trong dụ ngôn của Tin Mừng Chúa Nhật tuần này, có những người được nhà vua mời dự tiệc cưới của hoàng tử con vua, mà chẳng ai thêm đến dự cả. Chẳng những họ đã không đếm xỉa gì đến lời mời mà còn bỏ đi lo công việc riêng: *“người thì đi thăm trại, người thì đi buôn bán; những người khác thì bắt đẫy tớ vua mà nhục mạ và giết đi”*. Dụ ngôn cho chúng ta hình ảnh trái ngược hẳn với phong tục trọng mặt mũi của Việt Nam mình, thay vì cảm thấy hãnh diện vì được vua mời vào hoàng cung ăn tiệc cưới, thì họ lại khinh bỉ bỏ đi làm việc khác. Có thể chúng ta ngạc nhiên về thái độ này của các khách được mời trong dụ ngôn, nhưng chính chúng ta đôi lúc cũng có thái độ đó đối với lời mời dự ‘Tiệc Cưới Con Chiên’ của Vua Trời. Cũng giống như họ, chúng ta bận rộn với những chuyện hiện tại, mà quên mất chuyện đời đời, quan tâm đến những cái nhìn thấy được mà quên đi những cái vô hình, lắng nghe những chuyện ồn ào thế gian nên không nghe được tiếng mời gọi thật khẽ của Đức Kitô. Bi kịch của đời sống là ở chỗ đó. Chúng ta để cái thứ yếu lấn át cái quan trọng, cái hơi tốt lấn át cái thật tốt. Chúng ta bận rộn lo kiếm sống mà thất bại trong việc tạo niềm vui cho đời sống; bận rộn với việc tổ chức và quản lý đời sống mà quên đi chính đời sống mình.

Dụ ngôn kết thúc với việc nhà vua đã sai gia nhân *“ra các ngã đường, gặp bất cứ ai, thì mời vào dự tiệc cưới... và phòng cưới chặt ních khách dự tiệc.”* Chúng ta ai cũng có thể tưởng tượng bữa tiệc cưới hôm đó vui nhộn biết bao! Nhưng cũng có một chuyện không vui đó là có một người không mặc y phục lễ cưới, y phục mà chính nhà vua đã phân phát cho. Người này đã bị bắt và ném vào ngục. Anh ta bị phạt vì khinh thường nhà vua.

Đôi lúc chúng ta cũng có thái độ khinh thường như vậy khi tới dự “Bàn Tiệc Thánh Thể”. Khi chúng ta tới thăm nhà bạn bè hay người quen, không ai trong chúng ta lại mặc bộ đồ làm vườn hay bộ đồ làm hồ mà tới nhà họ. Chúng ta biết rõ không phải chuyện quần áo bên ngoài là chuyện quan trọng đối với chủ nhà, nhưng đó chỉ đơn giản là vì tôn trọng chủ nhà nên chúng ta cố gắng ăn mặc chỉnh tề chừng nào có thể thôi. Vì cái mặc bên ngoài biểu lộ sự chuẩn bị bên trong của chúng ta cho cuộc gặp gỡ thăm viếng. Đến nhà Chúa cũng vậy. Không phải chuyện quần áo chúng ta mặc, nhưng là tinh thần và tâm thế của chúng ta khi đến nhà Chúa. Đó là y phục của lý trí, của trái tim, và của linh hồn: *y phục của sự mong đợi được gặp Chúa, y phục của lòng khiêm nhường thống hối, y phục của đức tin, y phục của sự tôn kính*. Không có những y phục này chúng ta không nên đến gần Chúa. Vậy mà quá nhiều lần chúng ta thường đến nhà Chúa mà chẳng sửa soạn gì cả. Có những người chẳng những không sửa soạn gì mà còn nửa lễ mới chạy xe vào carpark. Có người còn tệ hơn nữa vì vừa đi trễ mà lại còn đứng ở bên ngoài ngó vào rồi nói chuyện với nhau. Có những người khác tuy đi sớm nhưng lại ngồi nói chuyện tán gẫu với nhau suốt từ lúc đọc kinh cho đến khi hết lễ. Như thế mục đích họ đến nhà Chúa là để gặp nhau tán gẫu chứ đâu phải đến thờ phượng và trò chuyện tâm sự với Chúa. Giống như hai người rủ nhau đi thăm người bạn khác, rồi khi vào nhà người ta, thay vì nói chuyện với chủ nhà, thì lại ngồi tán gẫu với nhau, chán rồi về.

Ước gì, qua những bài học của bài Tin Mừng Chúa Nhật tuần này, khi đến nhà Chúa mỗi cuối tuần, ai trong chúng ta cũng đến với một tâm thế sẵn sàng thờ phượng và mặc y phục của lòng tôn kính biết ơn. Để nhờ đó, mỗi thánh lễ chúng ta tham dự sẽ sinh nhiều lợi ích thiêng liêng cho chúng ta và toàn thể cộng đoàn.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh